

Arrest

nr. 52 289 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BUCHLER, die loco advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt :

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent afkomstig uit het noordelijke gedeelte van de gemeente Mitrovicë.

Tijdens de oorlog in Kosovo in 1998-1999 zouden u en uw vader door leden van de Servische groepering “Zwarte Hand” zijn tegengehouden. Terwijl u zag hoe uw vader werd geslagen, zou u zijn ontsnapt. De Serviërs zouden een hond achter u hebben aangestuurd, die u zwaar verwondde aan uw arm. U zou door een buurman zijn gevonden en zijn verzorgd. De volgende dag zou uw familie het bericht hebben gekregen dat uw vader, samen met een andere buurman, dood was teruggevonden.

U zou aan dit incident een trauma hebben overgehouden. In 2008 zou uw moeder u hebben voorgesteld om naar een arts te gaan voor uw nervositeit en stressproblemen. U zou tweemaal met haar in het

zuiden van Mitrovicë een psycholoog hebben gesproken en medicatie hebben voorgeschreven gekregen.

In het noorden van Mitrovicë zou u enkele keren, waarvan de laatste keer twee jaar voor uw vertrek naar België was, zijn lastiggevallen door extremistische Serviërs. U zou telkens door hen zijn geslagen. Na elke aanval zou u klacht hebben ingediend bij de politie in het zuidelijke gedeelte van de stad.

Eén jaar voor uw vertrek zouden een paar honderdtal Serviërs uw woning met stenen hebben bekogeld. De troepen van KFOR (Kosovo Force) zouden de menigte hebben uiteengedreven.

Omdat u de algemene discriminatie van de Serviërs tegenover de Albanezen beu was en u zich beperkt en onveilig voelde bij het reizen van het noorden naar het zuiden van de gemeente, zou u hebben besloten Kosovo te verlaten.

Bovendien werd Kosovo getroffen door een economische crisis waardoor het voor u moeilijk was om werk te vinden.

In de lente van 2009 zou u door smokkelaars vanuit Mitrovicë met verschillende voertuigen naar België zijn gebracht. Na een reis van 3 dagen zou u in Brussel zijn aangekomen, waar u op 17 juni 2009 een asielaanvraag heeft ingediend.

In België zou u uw UNMIK-identiteitskaart en uw rijbewijs zijn kwijtgeraakt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een medisch attest van een psychiater uit Mitrovicë, d.d. 17 oktober 2008, waarin wordt vermeld dat u lijdt aan posttraumatische stressstoornis en slapeloosheid, een verklaring van woonplaats, opgemaakt te Mitrovicë op 21 mei 2009, het overlijdensrapport aangaande uw vader, d.d. 8 oktober 1999 en een overlijdensakte van uw vader, d.d. 22 mei 2009.

Na uw gehoor zond u mij een kopie van uw Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt te Mitrovicë op 1 maart 2010 en een kopie van uw UNMIK-identiteitskaart, uitgereikt op 19 september 2006, toe."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo stelde u Kosovo vooreerst te hebben verlaten omdat u getraumatiseerd bent door de moord op uw vader tijdens de oorlog in Kosovo (1998-1999) door leden van de Servische groepering "Zwarte Hand" en omdat u door deze leden werd mishandeld (gehoor CGVS pp. 6-8).

Aangaande het door u aangehaalde trauma dient vastgesteld te worden dat u pas sedert 2008, ruim negen jaar na de oorlog, een eerste keer beroep deed op een arts in verband met uw psychische problemen. U zou bovendien maar tweemaal op consultatie zijn geweest. Verder stelde u geen medicatie meer te nemen sinds uw aankomst in België omdat u zich beter voelde (gehoor CGVS pp. 8, 9, 11). Bovendien kent u noch de naam van de arts die u behandelde, noch weet u welke medicatie u kreeg voorgeschreven (gehoor CGVS p. 8). In het attest van het Centrum voor Mentale Gezondheid in Mitrovicë – het enige medische attest dat u ter staving van het door u aangehaalde trauma neerlegde – wordt enkel vermeld dat u aan een posttraumatisch stressstoornis lijdt en slaapstoornissen heeft, waarvoor u medicatie werd voorgeschreven. Van de oorzaak of ontstaansgeschiedenis van uw ziektebeeld wordt geen enkele melding gemaakt. Tevens blijkt uit niets in uw verklaringen dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Kosovo niet opnieuw zou kunnen wenden tot de arts die u voorheen behandelde.

Aangaande de incidenten met Serviërs waarbij u enkele keren door Servische extremisten zou zijn geslagen en uw woning met stenen zou zijn bekogeld, blijkt uit uw verklaringen dat het allerlaatste incident, met name Serviërs die stenen naar uw woning wierpen, een jaar voor uw vertrek plaatsvond (gehoor CGVS pp. 6, 7, 9).

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat in alle gevallen van agressie door Serviërs u zonder problemen klacht heeft kunnen indienen bij de aanwezige autoriteiten. Ook zou de KFOR meermaals spontaan zijn tussengekomen bij deze incidenten (gehoor CGVS pp. 7, 9).

Aan uw verklaring dat er in het noorden van Mitrovicë totale chaos heerst en de Kosovaarse politie (KP) niet in het noorden komt, kan voorts geen geloof worden gehecht (gehoor CGVS p. 9).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd blijkt dat in Noord-Mitrovicë tachtig politieagenten van de Kosovaarse politie (KP) samen met drie EULEX-agenten werken. Zowel in het noorden als in het zuiden werden operationele bevoegdheden overgedragen aan de Kosovaarse politie toen de UNMIK-politie vertrok op 9 december 2008. Om spanningen tussen de Albanezen en Serviërs te voorkomen en te ontmijnen, werd op 23 januari 2009 in de gemengde gebieden van Mitrovicë een multi-etnisch politieteam opgericht. Het doel van het team is om te communiceren, het vertrouwen te wekken en

samen te werken met personen die getroffen zijn door interetnisch geweld. Tevens wil het team informatie verzamelen over incidenten uit het verleden.

Uit andere informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die eveneens aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt voorts dat nadat de "Law on Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, het functioneren van de KP (Kosovo Police) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk overeenstemt. Tevens blijkt uit deze informatie dat de KP haar taken inzake ordehandhaving goed uitvoert. Bovendien wordt de KP door de Eulex Police Component bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, wars van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient.

Ik meen dan ook dat er in Kosovo in het algemeen redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Gevraagd waarom u om uw problemen met enkele extremistische Serviërs niet kon vermijden door u elders in Kosovo, in gebied waar de etnische Albanese bevolking de meerderheid uitmaakt, te vestigen, stelde u enkel dat u elders geen werk en geen woning had. Bovendien heerst er in Kosovo een economische crisis waardoor er moeilijk goedbetaalde jobs te vinden zijn (gehoor CGVS pp. 9-10). Een gebrek aan werk, aan een eigen woning en aan de nodige financiële middelen, zijn echter problemen van socio-economische aard, die als dusdanig niet ressorteren onder de criteria bepaald in artikel 1,A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3. Evenmin maakte u aannemelijk dat uw problemen verband houden met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De kopie van uw geboorteakte en de kopie van uw identiteitskaart kunnen enkel uw identiteit en nationaliteit bevestigen. Die werden door mij niet betwist.

De overlijdensaktes voor uw vader bevestigen uw verklaringen bevestigen dat uw vader in 1999 werd vermoord. Dit feit werd door mij niet in twijfel getrokken.

Het attest van de gemeente Mitrovicë waarin wordt verklaarde dat u een inwoner bent van Noord-Mitrovicë, is opgesteld op basis van uw persoonlijke verklaringen. Bovendien wordt uw woonst in het noorden van Mitrovicë niet in twijfel getrokken. Dit attest wijzigt evenwel bovenstaande vaststelling dat u zich elders in Kosovo kan vestigen om problemen met Serviërs uit uw wijk te ontwijken, niet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker duidt in zijn verzoekschrift van 22 april 2010 de commissaris-generaal ten kwade dat hij geen rekening gehouden heeft met zijn psychische problemen, maar deze louter banaliseert door te stellen dat het medisch attest "enkel" vermeldt dat hij aan posttraumatische stress lijdt en slaapstoornissen heeft.

Hij stelt verder dat hij telkens met zijn moeder naar de psycholoog ging, dat zij ervoor zorgde dat hij zijn medicatie nam en dat hij daarom de naam van de behandelende arts en de naam van de geneesmiddelen die hij diende in te nemen, niet meer kent.

Ook geeft verzoeker te kennen dat "zich baserend op het beginsel van behoorlijk bestuur, dat hij op zijn minst diende te worden onderzocht door de medische adviseur van het CGVS vooraleer er een beslissing zou genomen worden in zijn dossier" en dat er geen verdere opzoekingen zijn gebeurd omtrent zijn medische situatie (zie verzoekschrift p. 4).

Verzoeker vraagt dat van hem de vluchtelingenstatus wordt erkend of dat, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing wordt vernietigd en er door de commissaris-generaal een medisch adviseur wordt aangesteld.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met het door verzoeker aangebracht medisch attest.

Er werd immers ook terecht opgemerkt dat uit het bedoeld attest de oorzaak of ontstaansgeschiedenis van de aangehaalde psychologische problemen niet blijkt en dat verzoeker pas 9 jaar na de oorlog een beroep gedaan heeft op een arts in verband met zijn psychische problemen.

Bovendien blijkt dat, gezien hij een arts kon consulteren en medicatie voorgeschreven kreeg, verzoeker wel degelijk kon rekenen op een behandeling in zijn land van herkomst voor zijn aangehaalde problemen.

De uitleg van verzoeker om zijn onwetendheid omtrent de naam van de arts en van de medicatie die hij kreeg te verklaren, wordt door de Raad niet aangenomen. Inderdaad kan in hoofde van een volwassen man niet aangenomen worden dat hij dergelijke gegevens die dateren van het jaar 2008, niet weet omdat *“hij telkens met zijn moeder naar de psycholoog ging en zij ervoor zorgde dat hij zijn medicatie nam”*.

Op basis van deze elementen kon op goede gronden worden besloten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakte omwille van de door hem aangehaalde psychologische problemen.

Aangaande het argument van verzoeker dat de commissaris-generaal geen advies gevraagd heeft van een medisch adviseur, wijst de Raad er op dat er geen enkele wettelijke bepaling of beginsel de commissaris-generaal verplicht om dergelijk advies in te winnen. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf en het is niet aan de commissaris-generaal om de lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen.

De Raad merkt overigens op dat het verweer *“zich baserend op het beginsel van behoorlijk bestuur”* niet dienstig is. Verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Verder leest de Raad in de bestreden beslissing -wat verzoeker trouwens in zijn verzoekschrift onbesproken laat- dat de redenen waarom verzoeker zijn problemen met enkele Serviërs niet kon vermijden door zich elders in Kosovo te vestigen, namelijk omdat hij elders geen werk en geen woning had, louter problemen zijn van socio-economische aard en niet vallen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève.

De motivering van de commissaris-generaal blijft dan ook staande.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat er in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees is voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en schaaft zich achter de bestreden beslissing.

De Raad weigert derhalve van verzoeker de vluchtelingenstatus te erkennen. In de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

2.4. Verzoeker vraagt nog dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

Hij laat gelden dat uit verschillende rapporten blijkt dat Noord-Mitrovicë nog steeds een onveilige regio is en dat er nog regelmatig incidenten voorkomen tussen Albanezen en Serviërs, wat volgens hem bevestigd wordt door de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier; verwijst naar p. 13 van het Cedoca-rapport.

Ook haalt hij een rapport aan van "Amnesty International" van februari 2010 en verwijst naar de positie van het UNHCR van november 2009 waaruit volgens hem blijkt dat etnische Albanezen in regio's waar ze in de minderheid zijn, een risico lopen voor hun veiligheid en asielbescherming of subsidiaire bescherming moeten krijgen.

2.5. Waar verzoeker enkel laat gelden dat uit het Cedoca-rapport blijkt dat er nog regelmatig incidenten voorkomen tussen Albanezen en Serviërs, gaat hij volledig voorbij aan wat in voormeld rapport enkel regels verder te lezen staat, met name dat op 23 januari 2009 een Multi-etnisch politieteam in de gemengde gebieden van Mitrovicë werd opgericht om dergelijke spanningen te voorkomen en te ontmijnen (zie Subject Related Briefing – Kosovo – Situatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren in de gemeente Mitrovicë/Mitrovica, p. 14).

Verzoeker slaagt er niet in om de hele informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert te weerleggen. Immers, een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Deze vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker aangaande de incidenten met Serviërs zonder problemen klacht heeft kunnen indienen bij de aanwezige autoriteiten in zijn land van herkomst en dat de KFOR-troepen meermaals spontaan zijn tussengekomen; het verzoekschrift laat dit argument ook onbesproken.

De Raad stelt aldus vast dat er wel degelijk bescherming kan worden geboden zoals bepaald in artikel 48/5 van de voormelde wet, luidens hetwelk bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer verzoeker toegang heeft tot dergelijke bescherming.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE